

Noora Hemminki

Hyvyys ja totuus vai kauneus?

Olin yliopistopedagogiikan luennolla, jossa annettiin tehtäväksi jokaiselle miettiä yksi sana, joka tiivistää hyvän yliopisto-opettajan tärkeimmän ominaisuuden. Pohtimiseen oli varattu viisi minuuttia. Minä valitsin sanan ”helpostilähestyttävä”. Pian virtuaalinen tarralappuseinä alkoi täyttyä sellaisista sanoista kuin kannustava, innostava, selkeä ja niin edelleen. Nyökkäilin samanmielisenä oman ruutuni edessä. Sitten joku kirjoitti ”kaunis”. Lappuun ilmestyi sydän. Toinen. Kolmas. Siis yhteensä neljä henkilöä piti tätä tärkeimpänä asiana. Kaunis sai enemmän komppauksia kuin esimerkiksi selkeä ja kuunteleva tai innostava, muutamia mainitakseni. Olin järkyttynyt ja vihainen. Ihmettelin, kuinka joku tohtorikoulutettavista kehtaa ilmoittaa julkisesti pitävänsä ulkonäköä opettajan tärkeimpänä ominaisuutena ja ihmettelin yhtä lailla niitä kolmea, jotka osoittivat kannustuksensa ja olivat samaa mieltä.

Olinkin sopivasti pöyristynyt edelleen silloin kun toimitukseen saapui tässä numerossa julkaistava artikkeli, jossa Lipkin et al. kommentoivat tasa-arvo ja häirintä -teemaa arkeologian parissa. Tämän tutkimuksen tulos ei sekään mieltä piristä. Ulkonäköön ja muihin henkilökohtaisiin ominaisuuksiin perustuvaa ja kohdistuvaa häirintää ja kommentointia on vastausten perusteella esiintynyt arkeologienkin keskuudessa. Toivon että ilmiö on jäämässä historiaan, onneksi hiukan sen suuntaisia viitteitä vastauksissa oli, että nuorempi polvi olisi hiukan tasa-arvoisempaa asenteiltaan.

Etätöön ja webbikamerakokousten aika onneksi tuo omat haasteensa niille, jotka kiinnittävät liikaa huomiota toisten ulkonäköön. Eikös meillä kaikilla ole kamera jotenkin oudossa kulmassa niin että näytämme nykyään palaverissa juuri siltä, miltä näyttää, kun vahingossa laittaa puhelimesta etukameran päälle. Leukoja on tavallistakin enemmän, hiukset ovat kummallisesti, nenä jotenkin oudon vino ja sieraimet ammottavat, kulmat ovat syvässä kurtussa ja yleisilme synkeä. Liian himmeä valaistus saa joka rypyn ja kurtun naamassa korostumaan tai ihon näyttämään oudon keltaiselta tai harmaalta. Taustalla koirat piereskelevät, kissat maukuvat ja ihmiset viuhahtavat tai kinastelevat. Mutta se on hyvä! Kauneus katoaa, helpostilähestyttävyyttä lisääntyy. Keskitytään totuuteen, ei kauneuteen.